

spel srečno do cilja zmage in venca slave. Bo di Ti zemljica lahka! Preostalim najgloblje sožalje!

**Ljutomer.** Naša župnija namerava postaviti našim fantom, ki so padli v vojni, skromen spomenik. V ta namen se je osnoval poseben odbor. Glede oblike in kraja spomenika še ni končnega sklepa. V mestu ni primerne prostora, za večji spomenik ne bo sredstev, na pokopališču ali kje v bližini cerkve bi bil še menda najprikladnejši prostor. O tem bo odločal poseben odbor. Sedaj prosi odbor, da njegovi domači vsakega vojaka, ki je padel v svetovni vojni, prijavijo župnijskemu uradu, da bomo najprej ugotovili imena in število padlih iz naše župnije. Ako ne bo sredstev za spomenik, se bodo na marmorne plošče vklešala samo imena padlih. Te plošče bodo vzdane na pokopališču ali v bližini cerkve. Tako bodo tudi padli vojaki iz naše župnije prišli do skromnega spomina. — Naše mestno pokopališče namerava naša mestna občina letos preurediti. Naredila in nasula se bodo nova pota. Je res že potrebno.

**Fram.** Umrl je na Požegu dne 10. januarja Franc Klavž v 74. letu. Bil je dober oče, značajan in skrben gospodar, od začetka v načelstvu Kmečke hranilnice in od mladosti naročnik »Slovenskega gospodarja«. Naj počiva v miru, sožalje potrti družini in sorodnikom! — Boštjan Štern, kovač v Framu, enako soustanovitelj in član Kmečke hranilnice, je v petek dopolnil 70. leto svoje starosti. Naj Bog ohrani neustrašenega in včasih tudi šaljivega moža še mnogo let njegovi družini in v vrstah čitateljev »Slovenskega gospodarja« in drugih dobrih listov.

**Sv. Lovrenc na Dravskem polju.** (Zaslužna vzgojiteljica.) Ze več let smo se starši šolarjev bali, da naši mali izgube odlično učiteljico; zdaj se ta bojazen spolnjuje in vidimo, da se gdč. Marija Osenjakova ne bo več vrnila v šolo, kateri je posvetila polnih 38 let in je samo na naši domači šoli delovala celih 25 let. Dolgo dobo je ravno najmanjše ona uvajala v šolsko življenje; in ker ni samo otroke učila šolskih predmetov, ampak jih je zlasti tudi lepo vzgajala ter deco kar mimogrede uvajala v versko življenje, zato so vsi skrbni starši bili hvaležni, ko so svoje malčke njej izročali. Moč

za vse veliko potrpljenje, ki ga je potrebovala na cente v tej dolgi dobi, pa je zajemala pri samem božjem Vzgojitelju in Prijatelju otrok v najsvetejšem Zakramentu, kjer je bil tudi njen najljubši prostor izven šole. Zdaj ko je že en cel rod šel skozi njene materinske dobrotne roke, se pač spodobi, da se ji tu javno zahvalimo za ves njen veliki vzgojni trud in mnoge neprijetnosti, ki so bile s tem zvezane, v prid naši deci. Dal ji Bog še dolgo uživati zasluženi pokoj, potem pa prelepo plačilo v nebesih! Ne moremo pa zamočati, kako nas je užaloštilo, ko smo izvedeli, da so jo sedanji mogočnjaki v šolskem odboru naravnost ven vrgli iz njenega stanovanja, kakor kako pritepeno ciganko. Čudne pojave o dostojnosti in hvalečnosti spričuje to ravnanje. Naj bo gospodična prepričana, da je vse njene dobre šolarje in starše tako ravnanje bolelo, ter jo zato še bolj cenijo in ljubijo.

**Medvece pri Majšperku.** Znana je tovarna strojil Hamre pri Majšperku, čije lastnik je rojak iz čehoslovaške republike. Velepospovani gospod tovarnar je kot božično darilo za revne otroke šolskemu vodstvu v Majšperku poklonil 1000 Din, vsak tovarniški delavec pa je prejel kot božično darilo 100 Din. Najlepša zahvala gospodu tovarnarju! — Naša medvečka dekleta in fantje iz Sesterž, namreč mešani cerkveni pevski zbor, se je dobro odrezal: tako gre glas po majšperški fari. Ko je prvič nastopil na koru v nedeljo dne 13. januarja pri rani službi božji in ob 10. uri, je tako lepo zapel, da bi človek samo poslušal. V tem oziru gre pohvalno priznanje gospodu organistu v Majšpergu, ki je ta mladi cerkveni pevski zbor organiziral in izvežbal. Upamo, da bo ta pevski zbor lepo napredoval ter ostal zvest svojemu smotru.

**Ptujska gora.** Smrt nam je pokosila gospo Marinič iz Bolečke vasi, pridno in skrbno gospodinjico. Zapustila je v tej solzni dolini moža Franca in edino hčerko Pavliko. Ona se je pa preselila k ljubemu Bogu, da prejme plačilo za ves svoj trud. Upamo, da uživa boljše veselje, kakor v tej solzni dolini. Kljub slabemu vremenu jo je spremljala velika množica ljudi na njeni zadnji poti. Pevski zbor je zapel pod vodstvom g. organista Janka Mohorko lepe žalostinke pokojni v slovo. Komaj so gorski

zvonovi zapeli pesem rajni Mariničevi, že pride druga novica, da je izdihnil svojo blago dušo Anton Znidar, kovač v Doklecih. Zapuстил je globoko žalujočo ženo Marijo. Ker v tretje gre rado, je še izdihnil svojo dušo mali fantek Tonček Arbejter. Dolgo že ni bilo v naši župniji tega slučaja, da bi bili kar naenkrat trije mrličji. Zato pa imejmo vsak dan pred očmi smrt, ker ne vemo ne ure in ne dneva!

**Lahonci.** Tukaj je umrla dne 5. januarja gospa Ana Prašiček v starosti 77 let. Pokojna je bila žena stare korenine, kakoršnih je sedaj že malo. Bila je izkušena svetovalka v marsikateri sitni zadevi, dovolj naobražena in dolgoletna naročnica »Slovenskega gospodarja«. V življenju je pretrpela več hudega kot dobrega, toda vse je prenašala z vdanostjo v voljo božjo. Zadnji čas je bolela na vodenici in naduhi. Tudi na njej se je izpolnil stari pregovor, ki pravi, da naduha spravi človeka od kruha. Hude bolečine je dobra žena trpela s čudovito potrpežljivostjo. Pokojnica je bila v času bolezni večkrat previdena s sv. zakramenti. Vdana v voljo božjo se je bolnica iz ormoške bolnišnice, kjer je iskala pomoči, vrnila domov, kjer je, previdena s tolažili sv. vere, mirno v Gospodu zaspala. Pogreb se je vršil dne 8. januarja ob številni udeležbi znancev in prijateljev, ki so jo kljub slabemu vremenu v obilnem številu spremili na zadnji poti. Blagi pokojnici naj sveti večna luč, žalujočo hčerko in njenega dobrega moža pa naj tolaži zavest, da se bomo enkrat vsi združili v srečnem večnem življenju!

**Polenšak pri Ptuj.** Snega in zime nam je ljuba narava podarila dovolj. — Prva v tem letu je odšla po boljše plačilo 77 let stara žena Marija Brumen iz Zamenje. Zadnji petek smo jo spremljali tja na kraj večnega miru, kamor so usmerjeni koraki nas vseh, ki še tu na tem bornem svetu garamo, od vseh strani stiskani od te prešmentane krize. — Kljub našim težkim časom lahko pošljemo v svet veselo predpustno radio-poročilo, da imamo na oklicih že tri mlade in brhke parčke. Sosedni dopisnik iz Cvetkovec je morda mislil, da Polenšani nimamo zadosti zakonodajnih kandidatov, pa nas je zato povabil na ogled. O joj, pa še koliko jih imamo! Še njemu bi, ako je neoženjen, eno odstopili, prav fletno in veselo.

Matere so za presojo bodočnosti otrok mnogo — mnogo bolj dalekovidne nego očetje, kateri jemljejo življenske poklice bolj iz praktične ter udobne strani. Pasarič Katički ni bil po godu, sama ni znala zakaj. Nekaj nevidnega jo je odvrčalo, da — odbijalo od njega in takemu odvratnemu srčnemu pojavu ni bilo pripisovati nič dobrega.

Vinko se niti zdaleč ni mogel primerjati z imanjem ter ugledom Stenjevčana, vendar bi mu bila zaupala mati edinko brez najmanjšega pomisleka ter ugovora.

Potoke solz je tiščala iz dobre matere negotovost: Kak in kako dalekosežen udarec bo strašna očetova barantija z usodo otroka za Veroniko ter Vinka?

Materina dolžnost ji je narekovala, da vsaj namigne hčerki, komu je bil namenjen Pasaričev obisk. Nekaj jo je tiščalo za grlo, da je imela le solze brez — besed. Odlašala je z nad vse mučno, za njo grozno zadevo, upajoč na kak nenavaden preokret, katerega ji bo mogoče naklonila njena tolažnica svetogorska Mati božja.

Po sklenjeni kupčiji si je žvižgal Vinko radostno preko Sotle proti Kraljevcu, hoteč stopiti smelo pred

gazdo Katiča in mu dokazati črno na belem kupljeno Lipšinetovo posest.

Na povratu je srečal dobrega znanca Majdakevega Johana, ki se je vračal iz Zagreba, kamor je nosil kosti, nazaj na Bizeljsko.

Majdak je bil po krajih od Bizeljskega do Zagreba pol stoletja nekaj deseti brat. Povsod doma, nikjer stalno, pameten in prismojen, resen in šaljiv, delaven ter len. Nekaj časa je pomagal z vso pridnostjo pri kaki hiši pri vsakem delu, kar naenkrat ga je nekaj ugriznilo, vrečo na ramo in hajdi nabirat kosti za Zagreb. Za kostno smrdljivo ropotijo je skupil le malenkost, ki pa je bila po lastnem povdanku njegov življenski poklic. Včasih je zbral po več težkih vreč kosti, jih oprtal preko ram in jih vlekel liki močan osel v teži do 100 kg peš v Zagreb. Mudilo se mu ni s tovorom in je bilo vseno, kedaj je bil z robo na cilju.

Majdaka ne smemo prištevati med nadležne berače. Ne! Njemu je vsakdo rad postregel brez prošenj in moledovanj v nadi, da bo od dobričine zvedel kako novico, kaj posebno zanimivega od te ali one hiše, ali mu bo zaupal kako naročilo za Zagreb ali kak drug kraj.

Opisani postopek igra eno najbolj važnih vlog pri tvorbi ledenikov.

**Največja godbena prireditelj**

minulega stoletja je bil 7. nov. 1836 koncert v cesarski zimski jahalni šoli na Dunaju. Pri izvajanju oratorija »Paulus« je sodelovalo 1000 umetnikov. Izven solistov 700 kornih pevcev, 118 goslačev, 48 godbenikov na brač in 41 čelistov.

**Človeška velikost in kenska žima.**

V Severni Ameriki v Illinois živi 16leten fant, ki je visok 2,1 m. V Kentucky kažejo konja, kojega rep je dolg 5,8 in griva 3,66 m.